LAUSUNTO

15.9.2021

Lausunto hallituksen esityksestä eduskunnalle sosiaali- ja terveydenhuollon ja pelastustoimen lainsäädäntöön sekä eräihin muihin lakeihin tehtävistä muutoksista hyvinvointialueiden perustamista ja sosiaali- ja terveydenhuollon ja pelastustoimen järjestämisen uudistusta koskevasta lainsäädännöstä johtuen (HE 56/2021 vp)

Hallituksen esityksessä todetaan, että tavoitteena on tehdä pelastustoimen lainsäädäntöön kokonaisuudessaan hyvinvointialueiden perustamista sekä pelastustoimen uudistusta koskevasta lainsäädännöstä johtuvat tekniset muutokset ja että esityksen tavoitteena ei ole puuttua lainsäädäntöön sisällöllisesti.

Kuitenkin lakiesitys sisältää myös substanssimuutoksia pelastuslakiin. Siinä esitetään uutta säännöstä, jonka mukaan hyvinvointialueen pelastuslaitos osallistuu pelastuslain 38 §:ssä tarkoitettuun pelastustoimeen kuuluvan ulkomaille annettavan avun ja pelastustoimeen kuuluvan kansainvälisen avun vastaanottamisen edellyttämän valmiuden ylläpitoon siltä osin, kun se kuuluu hyvinvointialueen järjestämisvastuulle.

Muutos on sinällään perusteltu ja sitoo hyvinvointialueet oikeudellisesti tarkoituksenmukaisella tavalla kansainvälisen avun antamiseen. Samanaikaisesti on tiedossa myös muita pelastuslain soveltamisen kannalta kiireellisiä ja tärkeitä muutostarpeita, jotka ovat olleet sisäministeriön tiedossa jo useita vuosia, mutta niitä ei ole otettu mukaan lakiesitykseen.

Hallintovaliokunnalla on tässä yhteydessä mahdollisuus halutessaan puuttua näihin ongelmakohtiin tai valita, että ne käsitellään mahdollisen tulevan pelastuslain osauudistuksen yhteydessä (jota on alalla odotettu jo vuosia). Toinen merkittävistä ongelmakohdista liittyy avotulen tekoa koskevaan sääntelyyn ja toinen menettelytapoihin, kun palotarkastuksen tai muun valvonnan yhteydessä havaitaan puute.

Tässä lausunnossa päädyn esittämään myös, että turvallisuus otettaisiin vahvemmin osaksi terveyden ja hyvinvoinnin käsitteitä, kun on kyse vanhuspalveluista. Palokuolemien riski kasvaa väestön ikääntyessä. Siten olisi tärkeää, että ikääntyneen väestön toimintakyvyn arvioinnissa ja palveluiden mitoittamisessa otettaisiin huomioon myös turvallisuus, erityisesti asumisen turvallisuus, mukaan lukien paloturvallisuus.

Avotulen teko tulee olla mahdollista yleisötapahtumissa, joiden turvallisuus on varmistettu

Kesällä 2019 käytiin laajaa keskustelua siitä, että juhannuskokot olivat kielletty metsäpalovaroituksen aikana myös kuntien ja muiden tapahtumanjärjestäjien juhannustapahtumissa riippumatta siitä, minkälaisia turvatoimia yleisötapahtumaan oli suunniteltu ja mahdollisesti alueen pelastusviranomaisen kanssa tehtyjen neuvottelujen pohjalta myös hyväksytty.[1]

Asia nousi käsittelyyn myös Eduskunnassa, kun sisäministeri Ohisalo antoi vastauksen KKV 23/2019 vp kansanedustaja Timo Heinosen kirjalliseen kysymykseen.[2] Hiljattain päättyneessä

1 Ks. laajemmin tästä aiheesta https://pelastustieto.fi/wp-content/uploads/2019/06/Paloturvallisuutta-saa-ja-pit%C3%A4%C3%A4-edist%C3%A4%C3%A4-mutta-ei-hinnalla-mill%C3%A4-hyv%C3%A4ns%C3%A4.pdf
2 https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/Kysymys/Documents/KKV_23+2019.pdf

pelastuslain osauudistuksen esiselvityshankkeessa Pyro- ja Ilotulitusalan toimialajärjestö (PITE ry.) lähestyi esiselvityshankkeen onnettomuuksien ehkäisyjaostoa kirjeellä, jossa se toi esiin muun muassa seuraavaa:[3]

> Olemme havainneet, että muutaman pelastustoimen alueella sekä sisäministeriön pelastusosaston sisällä rinnastetaan ammattinäytös aina ”avotuleksi”, riippumatta varojärjestelyistä, kun taas toimiala katsoo, että kyseessä on ”ammatillista tulenkäyttöä”, jonka harjoittamisessa ”tulee noudattaa erityistä varovaisuutta”, riippumatta siitä onko metsäpalovaaraa tai ei. Kantamme on, että kesäkuussa 2019 viranomaisten yksipuolisesti tekemä Pelastuslain tulkinta on johtanut kohtuuttomaan laillisen ammattitoiminnan syrjintään sekä merkittäviin taloudellisiin menetyksiin. Jälkimmäisessä aiheessa katsomme että pelastuslain tulkinta joka johtaa näytöstoiminnan ehdottomaan kieltoon tietyissä olosuhteissa, on ratkaisu ongelmaan, jota ei ole olemassa.

Kyse on siis siitä, että hallituksen esityksellä HE 18/2018 vp muutettiin pelastuslakia siten, että avotulentekokielto sidottiin selkeämmin ilmatieteen laitoksen antamaan metsäpalovaroitukseen. Samalla kuitenkin muutettiin viranomaisten tulkintoja siten, että missään olosuhteissa avotulentekokiellosta metsäpalovaroituksen aikana ei voitu enää poiketa – ei edes esimerkiksi kunnan tai muun yhteisön järjestämässä tapahtumassa, jossa kärjistetysti avotuli sytytetään puuttomalla luodolla, jossa on sammutuslaiva vieressä palovartioimassa.

Kieltojen ja rajoitusten tulisi kuitenkin olla ehdottoman välttämättömiä ja viimesijainen keino tavoitteen saavuttamiseksi. Ei ole osoitettu, että ammattimaisten toimijoiden etukäteen suunnittelemissa tapahtumissa olisi erityinen riski, vaikka avotulta tai pyrotekniikkaa käytettäisiinkin metsäpalovaroituksen aikana. Olennaista näissä tapahtumissa on hyvä ennakkosuunnittelu.

Pelastuslain 16 §:n 1 momentin mukaan yleisötilaisuuksiin ja muihin tapahtumiin, joihin osallistuvien ihmisten suuren määrän tai muun erityisen syyn vuoksi sisältyy merkittävä henkilö- tai paloturvallisuusriski, tilaisuuden järjestäjän on laadittava pelastussuunnitelma. Tätä on tarkennettu asetuksella pelastustoimesta (407/2011), jonka 3 §:n mukaan yleisötilaisuuden pelastussuunnitelma on laadittava tapahtumiin, joissa käytetään avotulta, ilotulitteita tai muita pyroteknisiä tuotteita taikka erikoistehosteina palo- ja räjähdysvaarallisia kemikaaleja. Siten mainittu suunnitelma on laadittava, jos tapahtumassa suunnitellaan käytettävän avotulta metsäpalovaroituksen aikana. Ehdotetun 16 §:n mukaan jos selvitys ja arvio tilaisuuden vaaroista ja riskeistä tai niiden perusteella määritellyt turvallisuusjärjestelyt ja ohjeet ovat hyvinvointialueen pelastusviranomaisen arvion mukaan puutteelliset, hyvinvointialueen pelastusviranomainen voi palauttaa suunnitelman täydennettäväksi.

Koronan johdosta tapahtuma-ala on ollut jo nykyisellään merkittävissä vaikeuksissa. Tapahtuma-alan toipumista voitaisiinkin jo tässä yhteydessä edesauttaa esimerkiksi sillä, että jatkossa voitaisiin suunnitella turvallisia yleisötapahtumia, joissa voidaan polttaa esimerkiksi juhannuskokko, jos se on tapahtuman pelastussuunnitelmassa huomioitu. Käytännössä vapaaehtoiset palokunnat ovat olleet usein palovartioimassa tämänkaltaisissa tapahtumissa, ja riskien voidaan katsoa tällöin olevan hyvin hallinnassa.

Yksi mahdollisuus korjata lailla 1353/2018 syntynyt tilanne, jonka johdosta avotulentekoa ei voida hyväksyä edes alueen pelastusviranomaisen hyväksymin turvajärjestelyin, olisi korjata tässä yhteydessä avattavaa pelastuslain 6 §:ää esimerkiksi lisäämällä uusi 4 momentti:

---

3 Kirje kokonaisuudessaan täällä: https://api.hankeikkuna.fi/asiakirjat/5de5a36b-d3df-452e-b8a7-d3a947de4f95/15f35089-3fb2-4193-ade2-2e92c0afab38/LIITE_20210122063222.pdf

> Mitä 1 momentissa säädetään, ei koske yleisötilaisuuksia, joihin on laadittu 16 §:ssä tarkoitettu yleisötilaisuuden pelastussuunnitelma.

Tällöin avotulen teon, kuten muidenkin turvallisuuteen vaikuttavien toimenpiteiden osalta olisi selvitettävä ja arvioitava tilaisuuden vaarat ja riskit. Niiden perusteella määritellään tilaisuuden turvallisuusjärjestelyt sekä tilaisuuden toteuttamisesta vastaavalle henkilöstölle ja tilaisuuteen osallistuvalle yleisölle annettavat ohjeet onnettomuuksien ehkäisemiseksi ja onnettomuus- ja vaaratilanteessa toimimiseksi (pelastuslaki 16 § 2 momentti).

Pelastusviranomaisen valvontaan liittyvä hallintomenettely tulisi korjata

Pelastustoimen alueet suorittavat yhteensä noin 200 000 valvontatehtävää vuosittain. Näistä noin 50 000 on valvontasuunnitelmassa suunniteltuja valvontakäyntejä, loput reaktiivista valvontaa tai asiakirjavalvontaa. Tällaisia valvontatehtäviä ovat esimerkiksi palotarkastukset erilaisiin liike- ja teollisuusrakennuksiin, asuinkiinteistöjen paloturvallisuuden itsearviointilomakkeiden lähettäminen ja vastaanottaminen sekä reaktiivinen valvonta (ylimääräiset tarkastukset, yleisötapahtumien tarkastukset, rakennusten käyttöönottoon liittyvät tarkastukset jne).

Hallinnon asiakkaiden menettelyllisten oikeuksien kannalta suureksi haasteeksi on muodostunut voimassa olevan pelastuslain 81 §:n 1 momentti:

Jos alueen pelastusviranomainen valvontatehtävää suorittaessaan havaitsee puutteita tässä laissa säädettyjen velvoitteiden toteuttamisessa, pelastusviranomaisen on määrättävä ne korjattaviksi. Jos puutteita ei voida heti korjata, korjaamiselle tulee antaa määräaika.

Nämä ongelmat voidaan typistää kahteen kohtaan:

- Riippumatta puutteiden vakavuudesta, pelastusviranomainen on havaitessaan ”puutteen” aina velvoitettu toimenpiteisiin.
- Ainoa mahdollinen toimenpide on korjausmääräyksen antaminen (asianosaista velvoittavan päätöksen antaminen).

Tarkkoja määriä valvontakäynneillä annettavista määräyksistä ei nykyhetkellä ole saatavissa. Itä-Suomen aluehallintovirasto on valvontansa yhteydessä käynyt läpi kolmen eri pelastuslaitoksen laatimia palotarkastuspöytäkirjoja vuodelta 2020. Näitä oli yhteensä 87 kpl, joista 57 (66 %) pöytäkirjaa sisälsi asiakkaaseen kohdistuvia velvoitteita lainvastaisen menettelyn korjaamiseksi. Aiemmin Strömmer[4] on laajemmassa otoksessaan havainnut, että 79 % palotarkastuspöytäkirjoista sisälsi velvoittavan määräyksen. Mikäli oletetaan, että kahdella kolmasosalla pelastusviranomaisen valvontatehtävistä havaitaan puutteita, tarkoittaisi se yhteensä yli satatuhatta korjausmääräystä vuodessa.

Kun kyse on asianosaista velvoittavasta päätöksestä, on korostunut tarve huolehtia asiakkaiden menettelyllisistä oikeuksista. Näitä on muun muassa oikeus tulla kuulluksi (pääsääntöisesti kirjallisesti), asian riittävä selvittäminen ja päätöksen perusteleminen faktoihin ja normeihin pohjautuen. Pelastusviranomaisen hallintopäätökset kumotaan tyypillisesti menettelyvirheen johdosta, jolloin hyvää hallintoa on rikottu. Kyseessä on yleisimmin kuulemisvelvoitteen laiminlyönti, mutta esimerkiksi päätöksen puutteellinen perusteleminen tai asian puutteellinen selvittäminen on myös ollut perusteena päätöksen kumoamiselle.[5] On tiedossa, että pelastusviranomaisen valvontatoimissa ei noudateta hyvää hallintoa.[6] Järjestään korjausmääräyksiä sisältäviä hallintopäätöksiä ei myöskään lähetetä todisteellisesti, kuten hallintolain 60 § edellyttäisi.

4 Strömmer Peter 2013. Palotarkastus ja hyvä hallinto. Sivu 53. http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-201304144376
5 Telaranta Kari 2014. Hyvä hallinto ja pelastusviranomainen – valvontatoiminnan näkökulma. Sivu 165. http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-201404154338
6 Ks. Strömmer 2013, sivu 68.

Aivan keskeinen ongelma nykyisessä sääntelyssä on siis se, että viranomaiselle on säädetty joustamaton ja hallinnollisesti raskas tapa puuttua valvonnan yhteydessä havaittuihin puutteisiin. Viranomaisella ei sananmuodon mukaisen tulkinnan mukaan ole muuta mahdollisuutta kuin antaa asianosaista velvoittava päätös (korjausmääräys) riippumatta puutteen vakavuudesta. Käytännössä tämä on johtanut siihen, että korjausmääräyksiä tuotetaan valvonnan yhteydessä suuria määriä ilman, että asiakasta kuullaan tai muutoinkaan noudatetaan hallintolakia korjausmääräyksen antamisessa. Toiminta on myös priorisoitunut nimenomaisesti korjausmääräysten antamiseen, eikä siihen, että puutteet tulisivat tosiasiallisesti korjatuiksi.

Aluehallintovirastot arvioivat pelastustoimen suorittamaa viranomaisvalvontaa vuotta 2017 koskien peruspalveluiden valvonnan yhteydessä.[7] Aluehallintovirastot totesivat, että jälkivalvonnan toteuttamisperiaatteissa on suurta hajontaa pelastuslaitoksien kesken. Aluehallintovirastojen havaintojen mukaan suurin osa pelastuslaitoksista ei ole kyennyt suorittamaan jälkivalvontaa valvontasuunnitelmaohjeen vähimmäistason (>90 %) mukaisesti tai ollenkaan.

Nykyisellään viranomaisvalvonta on siis keskittynyt lain sanamuodon mukaisesti siihen, että havaituista puutteista riippumatta puutteen merkittävyydestä turvallisuuden kannalta annetaan korjausmääräys, mutta puutteiden korjaamista ei käytännössä valvota loppuun saakka kuin hyvin harvoin. Käytännössä valvonnan kohteena oleva voi olla halukas jo oma-aloitteisesti korjaamaan puutteen, jolloin velvoittavalle päätökselle ei ole tarvetta. Hän ei välttämättä ole ollut esimerkiksi lainkaan tietoinen puutteen olemassaolosta. Nykyinen laki ei tunnista mahdollisuutta mitoittaa viranomaisen toimenpiteet alimmalle mahdolliselle tasolle, jolla saavutetaan haluttu vaikutus – eli puutteen tosiasiallinen korjatuksi tuleminen.

Yhdistettynä siihen, että korjausmääräysten antamisessa ei noudateta hallintolakia, toiminta rapauttaa kokonaisuudessaan toiminnan legitimiteettiä sekä luottamusta julkiseen valtaan. Tässä yhteydessä hallintovaliokunnalla on mahdollisuus puuttua tähän ongelmaan antamalla pelastusviranomaiselle enemmän harkintaa toimenpiteistä, joihin ryhdytään havaitessa valvonnan yhteydessä puutteita. Käytännössä tämä voitaisiin tehdä muotoilemalla pelastuslain 81 §:n 1 momentti uudestaan esimerkiksi seuraavasti:

> Jos hyvinvointialueen pelastusviranomainen valvontatehtävää suorittaessaan havaitsee puutteita tässä laissa säädettyjen velvoitteiden toteuttamisessa, ~~pelastusviranomaisen on määrättävä~~ *pelastusviranomainen voi* määrätä ne korjattaviksi. Jos puutteita ei voida heti korjata, korjaamiselle ~~tulee~~ *voidaan* antaa määräaika.

Turvallisuus osaksi vanhusten oikeuksia vanhuspalvelulain soveltamisalasäännökseen

Ikääntyneen väestön palvelutarpeen arvioinnin ja tarvittaviin palveluihin tulisi kytkeytyä myös asumisturvallisuuden arviointi. Kun jatkossa entistä suurempi osa ikääntyneistä asuu omassa kodissaan tai kodinomaisissa olosuhteissa laitos- ja palveluasumisen ulkopuolella ja kotiin annettavat palvelut yleistyvät, on välttämätöntä arvioida toimintakyvyn heikentymisen vaikutukset myös asumisen turvallisuuteen ja mitoittaa palvelut kunkin yksilökohtaisten tarpeiden mukaisesti. Arvioinnin välttämättömyys korostuu, kun vanhuspalveluihin pyritään löytämään uusia asumismuotoja. Siten olisi syytä tarkentaa, mitä itse asiassa sisältyy välttämättömiin sosiaali- ja terveyspalveluihin, kun on kyse ikääntyneen väestön toimintakyvyn tukemisesta sekä iäkkäiden sosiaali- ja terveyspalveluista annetun lain (vanhuspalvelulain) muuttamisesta.

Nyt voimassa olevan vanhuspalvelulain esitöissä todetaan, että iäkkään henkilön palveluiden tarve

7 https://www.patio.fi/web/pepa-2017-valtakunnallinen/pelastustoimi

olisi arvioitava, jos hän ei kykene vastaamaan omasta huolenpidostaan, terveydestään tai turvallisuudestaan (HE 160/2012 vp, s. 23). Edelleen palvelut on toteutettava niin, että iäkäs henkilö kokee elämänsä turvalliseksi, merkitykselliseksi ja arvokkaaksi. Turvallisuus merkitsee ennen muuta sitä, että iäkäs henkilö tietää saavansa tarvitsemaansa välttämätöntä apua kohtuullisessa ajassa. Se merkitsee myös sitä, että hänen asuinoloissaan on otettu huomioon muun muassa paloturvallisuuden vaatimukset (HE 160/2012 vp, s. 43).

Henkilö, jonka toimintakyky on syystä tai toisesta rajoittunut, ei välttämättä kykene poistumaan itsenäisesti omasta kodistaan asunnosta palotilanteessa. Laitos- ja palveluasumisessa on jo pitkään ollut käytössä ns. poistumisturvallisuusselvitys, jonka yhteydessä on arvioitu asukkaiden mahdollisuudet poistua syttyneestä tilasta. Jos he eivät siihen kykene, arvioidaan millä toimenpiteillä asukkaiden poistumisturvallisuus voidaan varmistaa. Kotona asumisen palveluihin ja niihin kytkeytyvään turvallisuuteen tulisi sisältyä myös palo- ja poistumisturvallisuuden arviointi, joka painopisteen siirtyessä pois laitos- ja palveluasumisesta uhkaa jäädä huomiotta.[8]

Turvallisuuden edistäminen on siis voimassa olevan vanhuspalvelulain perusteluiden mukaan keskeinen tekijä, mutta ei kuitenkaan näy nyt ehdotetussa vanhuspalvelulain soveltamisalasäännöksessä. Siten ehdotettua 2 §:n muutosta tulisi täsmentää. Näillä muutoksilla kytkettäisiin myös vahvemmin pelastustoimen ja hyvinvointialueen sosiaali- ja terveyspalveluiden yhteistoiminta, kun on kyse ikääntyneen väestön kotona asumisen turvallisuudesta.

1) Kunnan ja hyvinvointialueen velvollisuudesta huolehtia ikääntyneen väestönsä hyvinvoinnin, terveyden ja toimintakyvyn, *turvallisuuden* ja itsenäisen suoriutumisen tukemisesta sekä iäkkäiden henkilöiden tarvitsemien sosiaali- ja terveyspalvelujen turvaamisesta hyvinvointialueella;

Vastaavasti 5 §:ssä tulisi säätää, että kunnan ja hyvinvointialueen olisi laadittava suunnitelma toimenpiteistään ikääntyneen väestön hyvinvoinnin, terveyden, toimintakyvyn, turvallisuuden ja itsenäisen suoriutumisen tukemiseksi.

a) Kunnan on laadittava suunnitelma toimenpiteistään ikääntyneen väestön hyvinvoinnin, terveyden, toimintakyvyn, *turvallisuuden* ja itsenäisen suoriutumisen tukemiseksi osana sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisestä annetun lain 6 §:ssä tarkoitettua suunnitelmaa.
b) Hyvinvointialueen on laadittava suunnitelma toimenpiteistään ikääntyneen väestön hyvinvoinnin, terveyden, toimintakyvyn, *turvallisuuden* ja itsenäisen suoriutumisen tukemiseksi sekä iäkkäiden henkilöiden tarvitsemien palvelujen ja omaishoidon järjestämiseksi ja kehittämiseksi osana sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisestä annetun lain 7 §:ssä tarkoitettua suunnitelmaa. Suunnittelussa on painotettava kotona asumista ja kuntoutumista edistäviä toimenpiteitä

10 §:ssä tulisi säätää, että hyvinvointialueen käytettävissä olisi oltava ikääntyneen väestön hyvinvoinnin, terveyden, toimintakyvyn, turvallisuuden ja itsenäisen suoriutumisen tukemista sekä iäkkäiden henkilöiden tarvitsemien sosiaali- ja terveyspalvelujen laadukasta järjestämistä varten riittävästi monipuolista asiantuntemusta.

> Hyvinvointialueen käytettävissä on oltava ikääntyneen väestön hyvinvoinnin, terveyden, toimintakyvyn, *turvallisuuden* ja itsenäisen suoriutumisen tukemista sekä iäkkäiden henkilöiden tarvitsemien sosiaali- ja terveyspalvelujen laadukasta järjestämistä varten riittävästi monipuolista asiantuntemusta.

8 Jo nykyisellään on käytössä mittareita, joiden perusteella voidaan arvioida ihmisen kykyä poistua itsenäisesti palotilanteessa. Näistä keskeisin on aiemmin muutetulla vanhuspalvelulailla yhtenäistetyn RAI-arviointikriteeristön päälle rakennettu ns. EVAC-mittaristo. Ks. Björkgren Magnus, Borg Frank, Oksanen Tytti & Mäkinen Leila. A classification of fire evacuation ability of home care clients based on the RAI-HC instrument. Journal of Emergency Management. Vol. 18, No. 6, November/December 2020. Sivut 535-540.

12 §:ssä olisi aiheellista säätää, että hyvinvointialueen olisi järjestettävä ikääntyneen väestön hyvinvointia, terveyttä, toimintakykyä, turvallisuutta ja itsenäistä suoriutumista tukevia neuvontapalveluja sekä ohjaus niihin (kohta 5).

> Hyvinvointialueen on järjestettävä ikääntyneen väestön hyvinvointia, terveyttä, toimintakykyä, *turvallisuutta* ja itsenäistä suoriutumista tukevia neuvontapalveluja.
>
> 5) ohjaus kunnassa ja hyvinvointialueella tarjolla olevien hyvinvointia, terveyttä, toimintakykyä, *turvallisuutta* ja itsenäistä suoriutumista edistävien palvelujen käyttöön

Vastaava muutos tulisi tehdä myös lakiesityksen 15 §:ään:

> Hyvinvointialue vastaa siitä, että iäkkään henkilön sosiaali- ja terveydenhuollon sekä muiden hänen hyvinvointiaan, terveyttään, toimintakykyään, *turvallisuuttaan* ja itsenäistä suoriutumistaan tukevien palvelujen tarve selvitetään kokonaisvaltaisesti yhdessä iäkkään henkilön ja tarvittaessa hänen omaisensa, läheisensä tai hänelle määrätyn edunvalvojan kanssa.

Pykälässä 25, jossa säädetään muiden viranomaisten ilmoitusvelvollisuudesta (ns. huoli-ilmoitus) sosiaalitoimelle, on jo nyt aiheellisesti huomioitu myös turvallisuuden vaarantuminen huolenpidon ja terveyden vaarantumisen lisäksi. Nyt esittämälläni muutoksilla varmistettaisiin painopisteen siirtyessä kotipalveluihin paremmin sosiaali- ja terveystoimeen kohdistuva odotus huomioida kotiin annettavien palveluiden yhteydessä myös asumisen turvallisuus. Tällaisia palveluita voi olla esimerkiksi ns. liesivahdin asentaminen, joka on edullinen ja vaikuttava keino ennaltaehkäistä ikääntyneiden ihmisten palokuolemia.[9]

Tampereella 16.9.2021

Kari Telaranta
johtava asiantuntija
Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö SPEK

9 Ks. Telaranta Kari & Laine Tuomas, Lehto Lauri, Leino Ilpo & Pouta Jari 2021. Vuokratalojen turvallisuuden parantaminen teknisin ratkaisuin. SPEK tutkii 24. Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö SPEK & Asumisen rahoitus- ja kehittämiskeskus ARA. https://issuu.com/spek_ry/docs/spek_tutkii_24